

κανείς να πονοκεφαλή για ν' ανακαλύψει γιατρικόν για τους κάλους;

Τοῦ κόμματος ὑμῶν μὴ χορτασθέντος εἰσέτι, ὑμεῖς ἀδετε ἀμανέδες περισυλλογῶν, ὡ βέλτιστοι;

ΝΕΡΟ μᾶς χρειάζεται καὶ μόνον νερό! Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ κ. Στρέιτ.

Τὸν ἠρώτησαν :

— Ποία εἶνε ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κρίτος, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν ἐφείλει νὰ εὐχηθῆ πᾶς Ἕλλην κατὰ τὸ νέον ἔτος;

Κι' ἐβροντοφώνητε μίαν καὶ μόνην λέξιν :

— Νερό!

Μάλιστα! Αὐτὴ εἶνε ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη! Νερό, γιὰ νὰ σβύσουμε τὴν δίψαν τῆς φρονήσεως ποῦ κατεξήρανε τὴν ψυχὴ μας! Νερό, γιὰ νὰ καθαρίσουμε τοὺς λεκέδες ἀπὸ τὸ πολιτικὸν παρελθόν μας! Νερό γιὰ νὰ πλύνουμε τὰ τσιμπλιασμένα μάτια μας καὶ νὰ δοῦμε τὴν ἀλήθειαν.

Νερό, ποταμούς νεροῦ, Μισισσιπηδες καὶ Ἀμαζονίους καὶ Δουναβίους, γιὰ νὰ πνίξουμε μέσα σ' αὐτούς τὴν Συναλλαγὴν!

1 ΜΑΣ βρῆ τὸ 1904 μὲ νερό;
Μήπως μᾶς βρῆκε τὸ 1903 μὲ Γνώσι;

ΔΙΔΕΙ ὁ κ. Στρέιτ ὡραίας, συντόμους, ἐκφραστικωτάτας, σωτηρίους εὐχὰς στὸ Ἔθνος. Τὸ δυστύχημα μόνον εἶνε ποῦ δὲν ἐκπληροῦνται αἱ εὐχαί του.

Πέρυσιν, γιὰ τὸ 1902 εὐχήθη: Γνώσι. Καὶ εἶδατε δὲ μὲ πόση γνώσι ἐκλείσει ὁ σανιδροπὸς τὸς αὐτὸς χρόνος. Φέτος εὐχεται γιὰ τὸ 1903 νερό καὶ νὰ εἴσθε ὑπερβέβαιοι πῶς οὔτε τὸ Θριάσιον δὲν θ' ἀποφασίσῃ νὰ χύσῃ καὶ δύο κἂν ὑφάλλαμα δάκρυα γιὰ τὰ δεινὰ μας.

Τώρα τίποτε ἄλλο δὲν μένει, παρὰ ν' ἀπογοητευθῆ καὶ ὁ κ. Στρέιτ διὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀποτυχίαν τῶν εὐχῶν του, καὶ νὰ μᾶς εὐχηθῆ τοῦ χρόνου, γιὰ τὸ 1904: σχοινὶ καὶ σαποῦνι. Ἴσως δὲ ἡ εὐχή του αὐτὴ νὰ εἶνε καὶ ἡ μόνη ποῦ θὰ πιάσῃ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΔΥΝΟΝΤΑΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΩΤΗ ΠΕΙΝΑ

Θὰ ἦτο περιττὸν ἴσως μίαν νέαν ἐφημερίδα ν' ἀναλάβῃ καὶ αὐτὴ καθήκοντα κηδεμονίας ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, δίδουσα τὰς στερεοτύπους καὶ καντιωμένους πλέον συμβουλὰς περὶ τέχνης καὶ περὶ μορφώσεως ἠθοποιῶν.

Οἱ ἀνκνῶσταί τῆς θὰ ἐδικαιοῦντο, καὶ μὲ τὸ πικρῶν, νὰ τὴν ὑποδεχθῶν μὲ τὴν τυπικὴν φράσιν τῆς οἰκονομίου νοικοκυρῆς, ἡ ὁποία διώχνει τὰ παιδιὰ ποῦ ψάλλουν τὰ κάλκντα.

— Πήγαινε! Τάπην ἄλλοι!

Ἐνωρίζω ὅμως ὅτι ὁ «Νουμάς» ἔχει ἕνα χάρισμα ξεχωριστό. Τὸν ἠρωτισμὸν—ἡ λέξις εἶνε ἡ μᾶλλον τσιρικιστὴ διὰ τὸν τόπον μας— τὸν ἠρωτισμὸν τῆς ἀδικιλάκτου εἰλικρινεῖς.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἀναλαμβάνω ν' ἀπλώσω εἰς τὰς σελίδας του μὲ δημοσιογραφικὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀμεροληψίαν μερικὰ ἀτοπα, τὰ ὁποῖα ἤμποροῦσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ οὔτε τὸ Θεάτρον οὔτε ἡ τέχνη.

Πρόκειται περὶ τοῦ ζητήματος τῶν φορεμάτων τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Βασιλικοῦ, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βεβαιώσω μεθ' ἑσέου ὅτι πολὺ γλήγορα δὲν θὰ ἔχουν πλέον σῶμα νὰ ντύσουν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἀπὸ φιλοτιμίας ὀρμώμενοι καὶ ἐν βραχυῶ ψυχικῆς αὐταπαρνήσεως διατελοῦσιν συνεκπεράσισαν νὰ ποθᾶν ἕνα πείνης, ἀλλὰ νὰ πεθάνουν μέσα εἰς τὰ μεταξωτὰ καὶ τῆς νταντέλλας.

Ἡ ἱστορία τοῦ ζητήματος αὐτοῦ εἶνε πολὺ περιεργος καὶ ἀξίζει νὰ τὴν διηγηθῆ κανεὶς ἐν ἐκτάσει.

Πέρυσιν αἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Βασιλικοῦ ἐβράπτοντο, ὅπου ἤθελε ἐκάστη.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ πενία τέχνης πολλὰς κατεργάζεται κατ' ὄρθωνον νὰ ράπτωνται ἀπὸ ἐργάτιδας πρώτης γραμμῆς, τὰς διευθυνούσας τὰ φημισμένα διὰ τὸ γοῦστο τῶν ἐργοστάσιων τῶν Ἀθηνῶν, πληρώνουσαι τὸ τρίτον μόνις καὶ τὸ τέταρτον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐδίδαν ἂν ἀπευθύνοντο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὰ καταστήματα ταῦτα.

Ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Αἱ ἐργάτιδες, διὰ νὰ κερδίζουσι περισσότερα, ἐργάζονται καὶ τὴν νύκτα κατ' οἶκον, τὴν δὲ ἐργασίαν τῶν αὐτῶν, ἀπγορευμένην ἀπὸ τὰς διευθυντρίδας τῶν, προσφέρουσι πολὺ εὐθηνᾶ, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς μυστικότητος πάντοτε.

Ἐπῆρξαν ὅμως καὶ ἠθοποιοὶ, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐβράπτοντο καθόλου καλὰ, παρουσιάζουσαι ἐπὶ τῆς χρυσοποιικίου σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ, φορέματα ραμμένα ἀπὸ τὰ ἴδια τῶν χερίων, φρικτὰ ἰδεῖν.

Ἡ Διεύθυνσις ὤρκει νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοῦτο χάριν τῆς εὐπρεπείας τοῦ Θεάτρου, τὸ ὅποιον ἔπρεπε βεβαίως νὰ μὴν εἶναι εἰς τὴν σειράν τῶν θερινῶν παρὰγκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐζηταν πάντοτε εἰς ἐντιμὸν φτωχείαν, μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν ἄλλην ὑποστήριξιν πλην τῆς τοῦ κοινοῦ.

Καὶ ἐπραξε τοῦτο ἀλλὰ κατὰ τὸ σῶνθεος ἐν Ἑλλάδι πηδῆσασα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἐπὶ πλέον μὴ σεβασθεῖσα οὐδὲ αὐτὸν τὸν ἰδρωτὰ τῶν ἠθοποιῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν δὲ ἐκεῖ μέσα πριγκηπικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, δύο περίπου μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων, πτενόμακρος φεφᾶς ἐτοιχοκολλήθη εἰς τὸ φουκγιὲ τῶν ἠθοποιῶν.

Ὁ φεφᾶς ἐγνωστοποιεῖ εἰς αὐτούς ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅπως αἱ ἠθοποιοὶ ἐπιμεληθῶσι περισσότερον τῆς ἐνδυμασίας τῶν.

Τὴν Βασιλικὴν ταύτην ἐπιθυμίαν πρόθυμοι ἤκουσαν πᾶσαι καὶ προθυμότεραι ὑπασχέθησαν νὰ ἐμφανισθῶν εἰς τοὺς ρόλους τῶν ὅσων ἠδύναντο εὐπρεπέστεραι.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. Μπανιολῆ ἐνεφανίσθη ἕνα πρωὶ εἰς τὸ Βασιλικὸν χειραγωγουμένη ἀπὸ τὸν διευθύνοντα κ. Στεφάνου.

— Εἶνε ἡ ράπτριά σας, εἶπεν ὁ κ. Στεφάνου πρὸς τὰς ἠθοποιούς.

Καὶ μετὰ τοῦτο καλέσας ἰδιαιτέρως μίαν ἐκάστην ἠθοποιὸν εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι ὀφείλει νὰ ράπτει-

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔτυχε νὰ γίνεσθαι μικρὰ κολυμβητικὴ ἐορτὴ καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ τραμ ἤσαν κατάφορτα ἀπὸ κόσμο.

Διερχόμεθα σιγὰ σιγὰ πρὸ τῶν καταπρασίων λόφων μὲ τὰς ἐπαύλεις τὰς ὁποίας ἐθαύμαζες καὶ φθάνομεν τέλος εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθρὺς καὶ οὐδὲ ἕγνος ὑγρασίας ὑπῆρχε εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἡ μὲν τότε ἠθέλησε νὰ περιπτῆσθαι ὀλίγον. Κατερχόμεθα λοιπὸν τοῦ ὀχλήματος, καὶ προχωροῦμεν εἰς τὴν μεγάλην δεινδοστοιχείαν τῶν λατανίων.

Ἡ δρόσος ἦτο εὐχάριστος καὶ ἀνεπνέομεν μετ' εὐχαριστήσεως, ὅταν ἐξαίφνης συναντώμεθα μὲ δύο γνωστοὺς οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν τὰς φιλοφρονήσεις καὶ μᾶς συνοδεύουν εἰς τὸν περίπατον.

Ἀφοῦ περιεπατήσαμεν ἀρκετὰ, ἐγὼ ἠθέλησα νὰ ἴδω τοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας καὶ διευθύνθημεν εἰς τὸν περίβολον τῆς μικρᾶς ὁάσεως Μαρίας μὲ τοὺς

πανυψηλοὺς φοινίκας καὶ τὰ κομψὰ τῆς περίπετρας. Ἐβάδιζα ἐμπρὸς καὶ εἶχα φθάσει εἰς τὴν μικρὰν κυκλιδατὴν θύραν ἥτις χωρίζει ὅπως ἐνθυμείσθαι τὴν ἄλλην τῆς ὁάσεως ἀπὸ τὴν παρὰλίαν, ὅπότεν συννητήθημεν μὲ τρεῖς ἀνδρας, ἕνα γέροντα καὶ δύο νέους οἵτινες ἤρχοντο ἀντιθέτως.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ παρρησίαν προσετικῶς καὶ μόνις εὐρέθῃ ἔπισθεν, ἤκουσα τὴν φωνὴν του νὰ λέγῃ ἐνθουσιασμένη κατὰ εἰς τοὺς συνοδοὺς του εἰς μίαν γλῶσσαν ἐντελῶς ἄγνωστον.

Βεβαίως δὲν ἠνῶθησεν τίποτε, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς, μοὶ ἐφάνη τόσο ἐνθουσιώδης καὶ ἰκνυμαστικός, κατόπιν τοῦ προσετικῶς βλέμματός διὰ τοῦ ὁποίου μὲ ἠτένισα, ὥστε ἀκουσίως ἐστράφη.

Τὸν εἶδα πράγματι νὰ μὲ παρρησίαν συγκεκινημένος, καὶ ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐμειδίασα ἀκουσίως.

Ὁ εἰλικρινὴς ἐκείνος ἀπολαύματός πρὸς τὸ ταπεινὸν μου ὑποκείμενον ἐκ μέρους ἐνός ἀγνώστου, δὲν κρύπτω ὅτι μὲ ἐκολάκευσε.

Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, δὲν ἠδυνήθη δέ μου εἰς τὴν καμπὴν νὰ ἐμποδίσω τὴν περιέργειάν μου καὶ νὰ μὴ στραφῶ ἄπαξ ἔτι εἰς τὴν διεύθυνσίν του.

Ἐἶχε προχωρήσει μετὰ τῶν συντρόφων του ὀλίγα ἔτι βήματα, ἀλλὰ ἴτακτο ἤδη πάλιν ἀκίνητος καὶ

μὲ περιέβαλλε μὲ βλέμμα τόσο εἰλικρινεῶς συμπληθεῖς, καὶ τόσο ὁπωπευτικόν, ὥστε... συνεκινήθη.

Ἐἶλα ἂν θέλῃς, κακὴ Αἰμυλία, ἐν τούτοις σοῦ γράψω τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν ἠσθάνθη.

Ἀπὸ τῆς ἐξέδρας ἐρρίψα πάλιν ἐν βλέμμα χωρὶς νὰ φείνωμαι καὶ εἶδα τοὺς τρεῖς ἀνδρας νὰ ἴστανται πρὸ τῆς εἰσόδου συνομιλοῦντες βεβαίως θὰ ἐξηκολούθουν λαλοῦντες τὴν ἰδίαν παράδοξον γλῶσσαν διότι οἱ παρερχόμενοι ἐστρέφοντο καὶ παρρησίαν περιεργως.

Ἦσαν κομψῶς ἐνδεδυμένοι βραχύχρον ἐνδυμασίαν, οἱ δὲ δύο νέοι ἐφάνοντο φερόμενοι μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις ἐβάδιζε ἐν μέσω αὐτῶν.

Ὁ ἦρας μου ἐν τούτοις ἔτρεφε συχνάκις τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξέδρας ὡς νὰ παρηκολούθει μετὰ δυσθυμίας τοὺς συντρόφους του.

Τέλος ἐπέβησεν τοῦ ἠλεκτρικοῦ τραμ καὶ ἀνεχώρησεν διὰ τὴν πόλιν.

Βλέπεις ὅτι ἔλα αὐτὰ εἶνε πράγματα συνηθέστατα τὰ ὁποῖα δύνανται εἰς τὴν καθένα νὰ συμβῶσι.

Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζω πῶς ἡ ἐντύπωσις μοῦ ἔμεινε ἐπίμονος καὶ κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐορτῆς τὴν ἐσκεπτόμενην ἀκουσίως.

Ποῖοι νὰ ἦσαν αὐτοὶ οἱ ξένοι;

Αἱ φυσιογνωμίαι τῶν ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοὶ ἀλλ' ὄχι καὶ ξενικά.

ται εις της κ. Μπανιολή, ήτις αναλαμβάνει και την προμήθειαν των απαιτούμενων υλικών.

Όσοι δε εις έκαστην τούτων πιστώσει, αναλόγως των παραστάσεων, εις τας όποιαις είχε μέρη, από 500 μέχρι 3,000 δραχμών.

Και ούτω ή κκ Μπανιολή χειροτονήθη επίσημος ράπτριξ του Βασ. Θεάτρου ετοιμάζουσα φορέματα διά τας ήθοποιούς, χωρίς να έρωτα κάποτε διά το γούστο των, μεταχειριζομένη ως υλική τὰ περισσεύματα εκ των άλλων της έργασίαν, χωρίς να δέχεται ποτέ να της δώσουν υλική κί ήδικοι, και πρό πάντων χωρίς να διδῃ λογαριασμόν πίσσον κοστίζει έκαστον φόρεμα, αναβάλλουσα εις τό τέλος του έτους την έκκαθάρισιν των πιστώσεων.

Δι' αυτά όμως τὰ φορέματα, διά τας πιστώσεις αυτές, γίνονται κρατήσεις εκ του μισθοῦ των ήθοποιών και ο προϋπολογισμός έκαστης εξ αυτών είνε πάντοτε ανισοσκελής, παρουσιάζων περισσότερα έξοδα ή έσοδα.

Μία ήθοποιός του Βασιλικού, ή όποις έχει 200 δρ. κατά μήνα, πληρώνει:

Έννεήκοντα δραχμάς κατά μήνα απέναντι της πιστώσεως της ράπτριξ.

Τριακόντα δραχμάς κατά μήνα διά τόν λογαριασμόν το έποδηματοποιού.

Εκκοι δραχμάς διά κάλτσες, κορδελίτσες και τὰ χίλια δύο μικροκίονα πράγματτα, τὰ όποια είνε εν τούτοις απαραίτητα.

Δεκαπέντε δραχμάς διά παύδρα κ. λ. π. υλική της παραστάσεως.

Και... έχει ο Θεός.

Η ήθοποιός λοιπόν αυτή, την όποιαν χειροκροτείτε, κίαιε Αθηνάϊ, ή όποις επιτυγχάνει εις τούς ρόλους, της όποις ντύνεται καλά και εις την όποιαν κάμνετε άποτε παρατηρήσεις διά μικράν έλλειψιν των απαιτήτων της, έχει διά την συντήρησιν της κατά μήνα 15 δραχμάς, αί όποια δέν λέγει τις υπερέχει βεβαίως ότι εξοικονώνεται προς πλήρωσιν γαλιαν δύο άναγκών της ήθοποιού, χωρίς να περισσεύση πεντάραχ διά την συντήρησιν της γυναικός, ή όποις πρέπει να τρώγη όπωσδήποτε διά να μπορη να πείξη 10 ώρας την ημέραν εις απογευματινάς και εσπερινάς παραστάσεις, και να κάμνη πρόβη άλλας τόσας.

Μη λησμονώμεν όμως και τό τελευταίον. Τὰ φορέματα αυτά, εις τὰ όποια νταντέλαι 20 λεπτών λογαριάζεται προς 3 δραχμάς τόν πήγυν—

όπως μόνον εις τας φιλανθρωπικές άγοράς συνέβαινε μέχρι τούδε — τὰ φορέματα αυτά τὰ προερχόμενα εκ της διαχειρίσεως των χρημάτων πτωχίς ήθοποιού από την κ. Μπανιολή, τί θα γίνονταν ή ήθοποιός άποφασίζουσα να... φάγη θελήση ν' αποχωρήση του Β. Θεάτρου;

Διά να έξοφληθούν 2.000 δραχμάκι με 90 δραχμάς κατά μήνα πρέπει να παρέλθουν 22 μήνες. Και κατά τό διάστημα αυτό ή ήθοποιός θα χρειασθη 4.000 δραχμών διά νέκ φορέματα.

Εις την έρώτησιν, απαντά ή Διεύθυνσις:

— Η ήθοποιός αποχωρούσα θα παρακληθώνη μεθ' έκυτης φορέματα τόνος άζίκας, όσση αντιπροσωπεύουν αί γενόμενοι εις τόν μισθόν της κρατήσεις.

'Αλλά, κ. Στεφάνου, έπε τράπη ποτέ εις την ήθοποιόν αυτήν να συμφωνήση με την ράπτριάν της διά την τιμήν του φορέματος, τό όποιο πληρώνει με τὰ κέρδη της έργασίας της;

'Εδώσθε προσοχήν ποτέ, κ. Στεφάνου, εις την ήθοποιόν, την παραπονουμένην ότι μεταχειρίζονται υλική των ακουπιδιών διά τό φόρεμά της;

Γνωρίζει καν ή ήθοποιός, κ. Στεφάνου, πόσον κοστίζει τό φόρεμα, τό όποιον φορεί;

Γνωρίζει πόσα ύπολείπονται από την πίστωσιν, την όποιαν της άνοιζετε και πόσα έξώδευσε;

'Όχι!!!

'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς είνε ένθουσιασμένος, πληροφορούμι, έρέτος διά την χάριν, διά τό γούστο, διά την πολυτέλειαν, με την όποιαν ένδύονται αί ήθοποιόι του.

'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς πλέον ή άπαξ συνεχάρη τας ήθοποιούς διά την τουκλέτα των.

'Ηρώτησεν όμως ο Βασιλεύς ποτέ μίαν ήθοποιόν πώς ζή εργαζομένη εν τῷ θεάτρῳ του;

Τήν ήρώτησε αν λιποθυμή ή όχι εξ άστίας μετά τό τέλος έκαστης παραστάσεως διότι δέν έχει τὰ μέσα της δικίτης και της συντηρήσεως, την όποιαν μία καλλιτέχνης κοπιάζουσα πρέπει να έχη;

'Ας τό έρωτήση και θά μάθη.

A. X.

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σκότωσε ο χωριάτης ένα λαγό και τόν πήγε του Χόντζα. 'Ο Χόντζας τόν ευχαρίστησε και τόν εκράτησε και στο τραπέζι. 'Εφάγανε μαζί το λαγό. 'Υστερ' από μία εβδομάδα, δέξου τον πάλι τόν χωριάτη. —Ποιός είσαι; —Είμαι, Χόντζα μου, ο άνθρωπος που σου έφερε τόν λαγό. 'Ο Χόντζας τόν περιποιήθηκε και πάλι. Του έκαμε και δεύτερο τραπέζι.

'Πέρασαν λίγες μέρες και παρουσιάζονται στο σπίτι του Χόντζα καμιά δεκαριά χωριάτες ζητούντες φιλοφενίαν. —Και σεις ποιό είσθε; —Είμαστε οι γείτονες του ανθρώπου που σάς έφερε τό λαγό! Περνώνε μία δυό ώρες, άλλοι πάλι, περισσότεροι από τούς πρώτους, όλόκληρον σ'εδον τό χωριό. —'Αμ' έσεις, λέγει ο δυστυχής Χόντζας. —'Εμεις, Χόντζα μου, είμαστε οι γείτονες τών γειτόνων του ανθρώπου που σου έφερε το λαγό!! —Δός τους από ένα ποτήρι νερό: διατάσει ο Χόντζας τούς υπηρέτας του.

Οί χωριάτες εκύτταζαν ο ένας τον άλλον με άπορίαν. —Μπάλ τούς λέγει ο Χόντζας χαμογελώντας. Αυτό που σας τρατάρισα είνε ή σάλτσα της σάλτσας του λαγού!... ΣΑΑΔΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Στην πρωτογονιάτικη έρώτησι της «'Ακοσπόλεως»: «Ποία είναι ή μάλλον κατεπιύουσα άνάγκη διά τό 'Ελληνικόν Κράτος κτλ.» ο ποιητής κ. Παλαμής έδωτε την εξής απάντησιν:

—'Η άνάγκη ή «μάλλον κατεπιύουσα» θά είναν κάποιο στρατιωτικό δυνάμωμα. Μικροί, μα να μάς συλλογίζονται κ' έμας.

Στρατιώτες. Όμως γιά να είναι τό δυνάμωμα όχι μηχανικό και απέξω μόνο, αλλά μέσα στο αίμα μας ριζοθεμελιωτο, πρώτα θα μάς χρειάζωνταν ά ν θρώπων άπόχτημα.

Και τούς ανθρώπους θα μάς, τούς έδινεν ή Παιδεία.

'Η Παιδεία στυλωμένη άμέσως από τὰ πρώτα του σχολείου μαθήματα, όχι στην άστοχάστη καταφροσύνη, αλλά στο σοφό δούλευμα της εθνικής γλώσσας. Της γλώσσας του κλέφτικου τραγουδιού και του Σολωμού. Της μίρας και της μόνης που θα μάς φέρη πύ σιμά στην άθάνατην αρχιούτητα κρατώντας μας νέους πάντα.

Γιατί σωστή γλώσσα θα πη σωστή νοός.

Την παραπεταμένη Στρατοπούτα δέομαι και τό Κράτος να γνωρίση πώς είναι ή Βασιλοπούλα, και να την ύψωση στο θρόνο που ταιριάζει.

Δέομαι κάποιο άλλο αλφειάρι ν' άνοιχτη έμπρός στα μάτια του σημερινού παιδιού, του αύριανού πολίτη.

Δάσκαλος να γίνη ο Ποιητής.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οί κ. κ. Συνδρομητάι του «Νουμά» πρέπει να λαμβάνουν τό φύλλον κάθε Πέμπτην και Κυριακήν μέχρι της μεσημβρίας, τό βραδύτερον. Πάσα δε τυχόν επί πλέον βραδύτης, παρακαλούμεν, ν' αναγγέλλεται εις τό γραφείον μας Διά την επί μίαν όλόκληρον ήμέραν βραδύτητα της διανομής του πρώτου φύλλου, διά την όποιαν ποσώς δέν εύθυνόμεθα, αίτούμεν παρά των κ.κ. Συνδρομητών μας βαθυτάτην συγγνώμην.

'Ο γέρον ώται εξήκοντα έτών με ψυχάν γενειάδα ήλιουκίς και σοςκός δέν έφάνετο να ήτο πατήρ των.

'Ο τρύπος μεθ' ου τῷ έφείροντο είχε κάτι τό άνώτερον του συνήθους σεβασμού προς πατέρα, μάλλον συμπεριφορά αξιωματικών προς τόν συνταγματάρχην των.

'Ο εις των δύο άλλων ήτο εύσωμος και ροδοκόκκινος με κατκάννιν μύστακκα, ο δε ήρωσ μου λεπτός, μελαγχροινός και με έκφραστικούς όφθαλμούς.

Εύμορρος; θά μ' έρωτήσης.

Αί!... εύμορρος ήσως όχι, αλλά εξ έκείνων των φυσιογνωμιών αίτινες έχουσιν επ' αυτών την σφραγίδα της έσωτερικής ζωής, την ψυχικήν έκείνην έκφρασιν ήτις φωτίζει και διακρίνει τό πρόσωπον.

'Τέλος πάντων τόν έσκεπτόμην! μα την πίστιν μου!... όπως θά έλεγε ο θεός.

'Επιστρέψαμεν βραδέως εις την οικίαν μας της όδοῦ Μονπκνσιέ, ενῶ εγώνώπιον του μαγικού πανοράμματος του λευκού 'Αλγερίου τό όποιον εξήπλωτο εν μέσω του πρσίνου των λάρων και του άπλου κυκνού της θλάσσης, έσκεπτόμην ποιος ήδύνατο να είνε ο συμπλήρης έκείνος ξένος, όστις εύρε εις τό βήθος της ψυχής του τόν αυθύρμητον έκείνον θυμακμόν δι' έμέ.

'Όλη ή έπομένη διήλθε ως συνήθως, μόνον δε περιήν έσπερν έπειδή ήτο ήμέρα μουσικής εις τό πάρι-

κον Μπρεσσόν, ο Θεός προσεφέρθη να με οδηγήση.

Οί κλοιός μου Ζουάβοι εν μέσω των ήλεκτρικών και του περιπαικούντος κόσμου άνέκρουον γοργά τεμάχια Γαλλικής μουσικής, διεκρίνοντο δε εν μέσω του πλήθους οί ξένοι ναῦται με τόν ταλαντευτικόν βηματισμόν των, παρατηρούντες περιέργως τόν κόσμον και τας στολάς των Ζουάβων και των σπαχήδων.

Έχουμεν ήδη άρκετήν ώραν εκεί και ο Θεός κάτι μου έλεγε περί Σαχάρκ και Τουκρέγων, όταν εξαίφνης διακρίνω τόν ήρωά μου καθήμενον μεθ' ενός άλλου πλησίον της εξέδρας, και παρατηρούντα άφρημένον την κίνησιν.

Δέν με είχε βεβαίως διακρίνη, από καιρού δε εις καιρόν εκλινε προς τόν σύντροφόν του τῷ άνεκόινου καμμίαν παρατήρησιν και εξηκολούθει παρατηρών τόν περρεχόμενον κόσμον.

'Ησθάνθην τότε τώσην παράδοξον συγκίνησιν,ώστε δέν ήνώσηκ γρῦ εξ ύσων εξηκολούθει ο θεός να λέγη, έκίνουν δε την κεφαλήν μόνον ως να συνεφώνουν πληρέστατα προς τας ιδέας του.

Κατ' έκείνην την στιγμήν τόν είδα να χαίρετα, και άντελήθην ότι οι περρεχόμενοι ξένοι ναῦται τόν έχαιρέτων στρατιωτικώς.

'Ητο βεβαίως ξένος αξιωματικός του νκυτικού.

Κάτι τό παράδοξον ενέπλησεν ευχαριστήσεως την

καρδίαν μου, ότι ο ήρωσ μου ήτο αξιωματικός, και νκυτικός.

Περίεργον! τί ήδύνατο εν τούτοις να ενδικφέρη έμε εν ο τυχαίος αυτός παροδίτης της χθές ήτο αξιωματικός ή όχι;

Μήπως καθημερινώς δέν ήρχοντο ή έφευγον εκ του λιμένος μας τόσα ξένα πολεμικά; και μήπως ήδύνατο τις να υποθέση, ότι εν ειδύλλιον μετά τινος των αποδημητικων αυτών πτηνων ήδύνατο να έχη σαβαροτόρας συνειπίεις.

'Εν τούτοις εξηκολούθουν να παρατηρῶ περιέργως και τας μικροτέρας κινήσεις του, και τὰ μικρότερα μειδιάματά του, και έδυσφόρου, και έθύμωνα ένδομύχως, ότι δέν έστρεφε προς έμέ τό βλέμμα του.

Τί θα έκκαμε άρα γε εν μ' έβλεπε;...

Κατ' έκείνην την στιγμήν μερικοί γέροντοι του θείου έπλησίωσαν να μάς χαίρετίσουν, μεταξύ δ' αυτών και ο άνυπόφορος έκείνος ύπολογαγός ο όποιος εξηκολούθει να έρωτοτροπή αηδέστατα.

Περιττόν να σας είπω ότι έλαχίστας λέξεις ήκουσαν από τὰ χείλη μου.

Οί ναῦται ως και αυτός ήσαν μελαγχροινοί και ήλυκαείς, έφερον λευκόν μικρόν πιλίκιον, ή δε ταινία των έφερε γραμμάττα τὰ όποια δέν ήδυνάμην να άνγνωσω.

Μήπως ήσαν Ρώσοι; ('Ακούουσι)